

ВІЧНИЙ СКАРБ

«Для вас сьогодні
в місті Давида народився
Спаситель, Який є Христос
Господь» (Луки 2:11).

Желанный день

Желанный день – день радости сегодня!
Люд празднует Христово Рождество!
И благодать небесная Господня
Наполнит вдохновеньем торжество!

Пусть светятся улыбкой всюду лица!
Спаситель в мир рожден! Ликуй, земля!
Пусть мир с Небес во все сердца струится,
Пусть гимны льются, Господа хваля!

Да будет на Земле Господня воля,
И новой жизнью пусть стучат сердца!
И пусть Любовь воссядет на престоле
Во имя Духа, Сына и Отца!

С Новым годом!

С Новым годом! Снова столько раз
Прозвучат привычные слова...
Я хочу, чтоб за вуалью фраз
Пожеланий суть была жива.

И желаю вам, чтоб Божий Дух
Неизменно вел вас каждый миг
Как Наставник и сердечный Друг,
Тот, Кто до глубин души достиг.

Пожелаю радости большой
И незабываемых минут
В день, когда ликуешь всей душой,
Когда все невзгоды вдруг уснут.

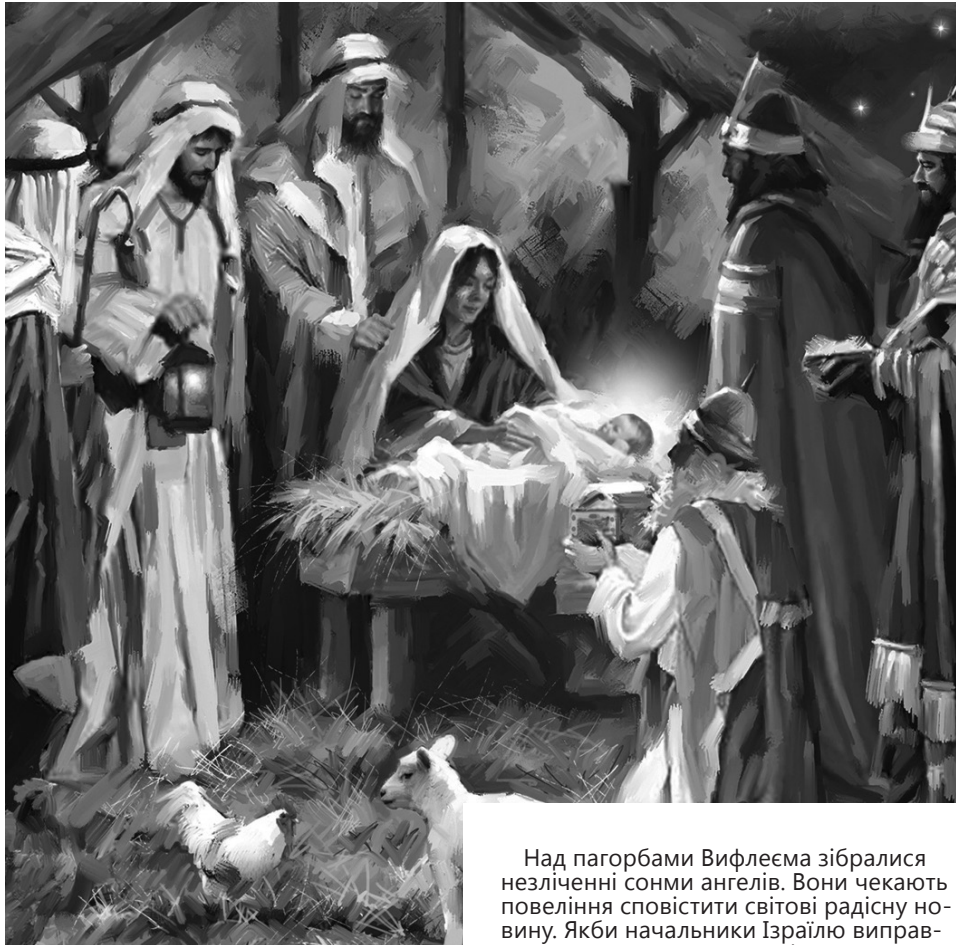
Пусть семьи Едемский уголок
Не теряет прелести своей,
И любовь пусть греет каждый слог,
И душа становится добрей.

И Христос – желанней с каждым днем,
Дух служенья в сердце – горячей.
Пусть зимы вообще не будет в нем,
А иначе в жизни ты – ничей.

Ну а время пусть летит вперед,
Приближая встречу со Христом.
Непреренно ей придет черед!
И наследство – наш нетленный дом.

Ольга Бокова

«НИНІ НАРОДИВСЯ ВАМ СПАСИТЕЛЬ»

Над пагорбами Вифлеєма зібралися незліченні сонми ангелів. Вони чекають повеління сповістити світові радісну новину. Якби начальники Ізраїлю виправдали виявлену до них довіру, вони також розділили б радість провіщення про народження Ісуса. Однак вони залишилися осторонь.

Ангели супроводжували Йосипа і Марію, коли вони йшли з рідного Назарета до Давидового міста. Наказ римського імператора про перепис народів, які населяли його великої володіння, поширювався і на мешканців гористого Галілеї.

Як у давнину цар Кир був обраний по-сісти престол всесвітньої імперії, аби звільнити полонених з народу Божого, так і кесар Август став виконавцем Божого плану, за яким матір Ісуса повинна була прийти до Вифлеєма. Вона також була з роду Давидового, а тому Потомок Давида повинен був народитися в родовому місті видатного царя Ізраїлю. «Із Вифлеєма, – записав пророк, – вийде Той, хто буде Владикою в Ізраїлі; хоч віддавна постання Його – від днів віковичних». Але в місті царствених предків Йосипа та Марії ніхто їх не прийняв і не вшанував. Стомлені, безпритульні, пройшли вони всю довгу вузьку вулицю, від брами міста і аж до її східної околиці, у марних пошуках притулку для ночівлі. Їм не вдалося знайти місця і в переповненому готелі. Нарешті подорожні знайшли нічліг у хліві, де утримувалася худоба. Тут і народився Спаситель світу.

Люди нічого про це не знають, але Небеса радіють! Тепер Земля викликала у святих істот зі світу світла особливе глибоке зацікавлення та співчуття. Увесь світ засяяв від Його присутності.

«**Бог говорить: «Бо виллю Я воду на спраглу землю, а потоки вод на суходіл» (Ісаї 44:3). «Світло сходить у темряві для справедливих» (Псал. 112:4).**»

Для тих, хто шукає світла правди і з радістю приймає його, засяє яскраве проміння від престолу Божого.

На полях, де колись хлопцем Давид випасав свою отару, уночі, як і раніше, стерегли свою отару пастухи. У такі тихі години вони вели розмови про обітованого Спасителя і молилися про Прихід Царя на престол Давидів. «Аж [ось] Господній ангел став між ними, і слава Господня осяяла їх, і вони налякалися великим страхом. Та ангел сказав їм: Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, яка буде для всього народу: для вас сьогодні в місті Давида народився Спаситель, Який є Христос Господь».

Від почутих слів в уяві пастухів постали картини слави. Визволитель Ізраїлю прийшов! Вважалося, що Його Прихід – це влада, звеличення нації, торжество. Але ангел мав приготувати їх до того, щоб вони визнали свого Месію в бідності й приниженні:

«А ось вам ознака, – сказав він, – знайдете сповите Немовля, що лежить у яслах». Небесний вісник розвіяв усі їхні побоювання. Він навіть сказав, як знайти Ісуса. Зважаючи на людську немічність, ангел дав їм час, поки вони звикнуть до Божественного світла. Однак радість і слава не могли бути надовго прихованими, і вся рівнина освітілася яскравим сяйвом Божого воїнства. Земля завмерла, а Небеса нахилилися, щоб слухати пісню: «Слава Богові на висоті, а на землі – мир в людях доброї волі!». О, якби сьогодні людська родина могла сприйняти цю пісню! Проголошена в той час вістка та супроводжуваний її акорд лунатимуть аж до кінця часу, досягаючи усіх куточків Землі. Коли ж зійде Сонце Праведності і зцілення в променях Його, цю пісню підхопить великий натовп людей і, немов шум великих вод, лунатимуть слова: «Алілуя! Бо запанував Господь наш Бог Вседержитель».

Як тільки ангели відійшли і світло згасло, нічні тіні знову вкрили Вифлеємські пагорби. Та в пам'яті пастухів залишилася найяскравіша картина, яку будь-коли бачило людське око. «І коли Ангели відійшли від них на небо, пастухи сказали один одному: „Ходімо у Вифлеєм і погляньмо, що там сталося, про що Господь сповістив нам! Поспішаючи,

вони прийшли та знайшли Марію, Йосипа й Немовля, Котре лежало в яслах».

А відходячи з Вифлеєма, з великою радістю розповідали всім про те, що бачили й чули. «І всі ті, що чули, дивувалися зі сказаного їм пастухами. Марія ж зберігала всі ці слова, беручи до свого серця. А пастухи повернулися, славлячи й хвалячи Бога за все, що чули та бачили, як їм було сказано».

Небо й сьогодні знаходиться не далі від землі, ніж тоді, коли пастухи слухали пісню ангелів. Людство і в наш час залишається таким же об'єктом уваги Небес, як і тоді, коли прості люди, котрі займалися своїми буденними справами, зустрічали ангелів у полудень і розмовляли з небесними вісниками у виноградниках і на ланах. Небо буває дуже близьким до нас на наших земних дорогах. Ангели з небесних осель супроводжуватимуть тих, хто виконує Божі накази.

Вифлеємська історія – це невичерпна тема. У ній криється «глибина багатства, і премудрості, і знання Божого». Ми захоплюємося жертвою Спасителя, Котрий проміняв небесний престол на ясла; спілкування ангелів, які поклонялися Йому, на худобу в стійлі. Його присутність – це докір людській гордині та самовпевненості. Однак усе це було тільки початком Його, гідного подиву, жертвованого шляху. Для Сина Божого було б великим приниженням прийняти людське єство навіть тоді, коли ще безгрішний Адам жив у Едемі. Але Ісус прийняв його в той час, коли людський рід був ослаблений чотирма тисячами років гріховного полону. Як і кожна дитина Адама, Він підкорився дії закону спадковості. Як проявляється цей закон, видно з історії Його земних предків. Христос прийшов з такою трагічною спадковістю, щоб розділити наші печалі й спокуси і дати нам приклад безгрішного життя.

Ще на Небесах сатана зненавидів Христа через Його високе становище в Царстві Божому. Він став ще більше ненавидіти Його після того, як наміри ошуканця були викриті. Люцифер ненавидів Того, Хто віддав Самого Себе, аби викупити грішний рід. І все ж Бог дозволив Своему Синови прийти у світ, на який пред'являв свої права сатана, безпомічним Немовлям, підвладним людським немочам.

Бог допустив, щоб Його Син зустрівся з усіма тими небезпеками, з якими зустрічається кожна душа; щоб Він боровся, як бореться кожна земна дитина, ризикуючи зазнати поразки і втратити вічність.

Серце кожного батька вболіває за власного сина. Він вдивляється в обличчя свого малюка, здригаючись від думки про небезпеку, з якою йому доведеться зустрітись в житті. Він прагне захистити дорогу дитину від впливу сатани, вберегти її від спокус і боротьби.

Бог же віддав Свого Єдинородного Сина на ще страшнішу боротьбу і ризик, щоб життєвий шлях Його дітей був безпечним. Яка любов! Дивуйтеся, Небеса! Сповнийся по-диву, Земле!

Е. Уайт

ЯКИЙ ВІН БОГ?

Яглибше усвідомив сенс утілення, коли в мене з'явився акваріум з морськими рибками. Утримувати такий акваріум – непросте справа. Мені навіть довелося облаштувати невеличку хімічну лабораторію, аби стежити за вмістом нітратів та аміаку у воді. Я додавав у воду стільки вітамінів, антибіотиків і ферментів, що, здавалося, можна було змусити рости навіть каміння. Фільтрував воду через скловату та деревне вугілля, опромінював її ультрафіолетом. Ви можете подумати, що за всі докладені мною зусилля мої рибки щонайменше мали би бути мені вдячні. Проте щоразу, коли моя тінь падала на акваріум, вони ховалися в найближчу мушлю. Єдиним почуттям, яке вони виявляли до мене, був страх. Хоч я відкривав кришку й кидав їм їжу в один і той самий час тричі на день, вони ставилися до кожного мого візиту як до безперечного прояву мого прагнення їх помучити. Я не міг переконати їх у щирості своїх намірів.

Мої рибки якоюсь мірою вважали мене за божество. Я був для них занадто великим, а мої дії – незбагненні. Мої акти милосердя вони розцінювали як жорстокість, а спроби зберегти їхнє здоров'я – як прагнення нашкодити. Я почав розуміти: для того щоб змінити їхнє сприйняття, знадобиться якась форма втілення. Мені довелося б стати рибою й говорити з ними зрозумілою їм мовою.

!

Людину, яка стає рибою, звісно, не можна порівняти з Богом, Котрий стає Немовлям. І все ж таки, згідно з Євангелієм, саме це сталося у Вифлеємі. Бог, Котрий створив світ, знайшов форму всередині нього, як і художник може зобразити себе на картині або драматург – отримати роль у власній п'єсі. Бог написав сценарій, використовуючи при цьому лише реальних людей, на сторінках реальної історії. Слово стало тілом.

«Він – образ невидимого Бога, первородний усього творіння... все через Нього і для Нього створене», – напише пізніше апостол (Колос. 1:15, 16).

Та кілька очевидців різдвяної ночі нічого цього не помітили. Нічого, крім Немовляти, Яке намагалося вперше рухати своїми ручками та ніжками.

Чи може бути правдою ця вифлеємська історія про Творця, Котрий вирішив народитися на одній маленькій бунтівній планеті? Якщо так, то це – історія, не схожа на решту... Не дивно, що сонм ангелів раптом заспівав пісню, вразивши цим не лише кількох пастухів, але й весь Усесвіт.

!

Коли в XVI ст. єзуїтський місіонер Маттео Річчі вирушив до Китаю, то взяв із собою зразки релігійного мистецтва, щоб наочно представити історію християнства людям, які ніколи про нього не чули. Китайці добре сприйняли зображення діви Марії з Немовлям на руках, та коли він показав їм зображення розп'яття і спробував пояснити, що Син Божий прожив Своє життя тільки для того, щоб бути страченим, то реакцією слухачів були жах та огида. Китайці вважали за краще поклонитися діві, ніж розп'ятому Богові.

Укотре розбираючи свої різдвяні листівки, я розумію, що ми в християнських країнах чинимо так само. Нам близьке добре сімейне свято, у якому

немає ані найменшого натяку на страждання. Ми «очищаємо» його від усіх нагадувань про те, чим ця вифлеємська історія була покликана закінчитися на Голгофі.

За Євангеліями від Матвія та Луки, лише одна людина, здається, розуміла загадкову природу всього процесу, який вершив Господь: старець Симеон, визнавши в Немовляті Месію, підсвідомо відчував, що конфлікту не уникнути. «Ось, Цей поставлений на падіння і на піднесення багатьох в Ізраїлі, як ознака суперечок...» – сказав він і провістив Марії, що їй самий меч душу прошиє (Луки 2:34, 35). Симеон якось відчув: хоч зовні все залишалося, як і було, – диктатор Ірод ще при владі, римські війська, як і раніше, пригнічують народ, Єрусалим досі переповнений жебраками, – насправді хід світової історії змінився. З'явилася нова сила, якій урешті-решт підкориться весь світ...

Філіп Янсі

СПОГАДИ...

РІЗДВЯНА ІСТОРІЯ

!

У 1994 році двоє американців отримали запрошення від Міністерства освіти однієї з країн СНД прочитати лекції про етику та мораль (на підставі біблійних принципів) у загальноосвітніх

школах. Їх також запросили виступити в кількох в'язницях, на підприємствах, у пожежних частинах, відділеннях поліції та в одному з великих дитячих будинків. У цьому сиротинці мешкало близько сотні хлопчиків і дівчаток, які залишилися без батьків або зазнавали знущань з їхнього боку, а тому опинилися на повному утриманні держави.

Ось розповідь одного з американців про те, що сталося під час відвідин цього дитячого будинку.

...1994 рік добігав кінця, наближалися канікули та свята. І ми вирішили, що для наших сиріт настав час почути традиційну розповідь про Різдво. Вони чули її вперше. Ми розповіли їм про те, як Марія та Йосип прийшли до Вифлеєма, як для них не знайшлося місця в готелі й вони знайшли притулок у хліві, як там Марія народила Ісуса й поклала Його

в ясла. Діти та працівники дитячого будинку, затамувавши подих, слухали нашу розповідь. Деякі навіть подалися вперед, на самий краєчок стільця, щоб не пропустити жодного слова.

Закінчивши розповідь, ми роздали малюкам по три аркуші картону, щоб кожен міг зробити ясла. Також діти отримали по паперовому квадратику, вирізаному з жовтих серветок. Дотримуючись наших вказівок, дітлахи нарізали папір смужками та розклали їх у яслах, як солому. Прострадавши й ковдрами слугували невеличкі клаптики тканини. Ляльку-дитину виготовили з бежевого фетру. Усе це ми привезли із собою зі Штатів. Доки діти старанно майстрували, я ходив позаду них, спостерігаючи, чи не потрібна комусь моя допомога.

Усе було гаразд, доки я не підійшов до столу, за яким сидів маленький Михайлик. Він виглядав років на шість і щойно закінчив свою роботу. Я подивився на зроблені ним ясла й зазмер на місці: у них була не одна дитина, а дві! Я відразу покликав перекладача, щоб з'ясувати в хлопчика, чому він поклав у ясла дві ляльки. Михайлик склав руки на столі перед собою, подивився на свій виріб і дуже серйозним голосом почав переказувати різдвяну історію. Як для малюка, котрий почув розповідь лише один раз, він повторював її доволі точно, доки не дійшов до моменту, коли Марія поклала Ісуса в ясла. Звідси він почав розповідати від себе.

В історії Михайлика був зовсім інший кінець: «І коли Марія поклала Немовля в ясла, Ісус подивився на мене й запитав, чи є мені де зупинитися. Я сказав йому, що в мене немає ні мами, ні тата, тому мені ніде жити. Тоді Ісус сказав, що я можу залишитися з Ним. Та я промовив, що не можу цього зробити, адже в мене не було для Нього подарунка, на відміну від інших. Та мені дуже хотілося залишитися з Ісусом, і я почав міркувати, що ж мені дати Йому натомість. Я подумав, що міг би зігрівати Його і це був би непоганий подарунок. От я й запитав Ісуса: "А якщо я зігріватиму Тебе, цього вистачить замість подарунка?" Ісус сказав мені: "Якщо ти зігріватимеш Мене, це буде найкращий з усіх подарунків!" Тоді я заліз до Нього в ясла, а Він поглянув на мене й сказав, що я можу залишитися з Ним назавжди».

✓

Коли Михайлик завершив свою розповідь, з його очей потекли сльози. Хлопчик затулював обличчя руками, схилився на стіл, його плечі здригалися, а він схлипував і схлипував. Маленький сирота знайшов Того, Хто ніколи не залишить і не образить його, — Того, Хто буде з ним завжди. А я зрозумів: не важливо, що є у вашому житті. Важливо лише те, Хто у вас є.

Чого у вас немає?

На прийомі в психолога одна жінка сумно перераховувала, чого в неї немає: справжніх друзів, гідної зарплати, машини пристойної, квартири в новобудові, молодості... І надії коли-небудь придбати все це теж немає.

Психолог, поправивши окуляри, доброзичливо сказав:

— Звісно, у вас багато чого немає. І ваш список можна продовжити: тяжкої невиліковної хвороби немає, відповідальності за хворого родича або недієздатного дідуся теж немає, горба немає, інвалідності немає... Дуже багато чого у вас немає. І якщо ви зараз перерахуєте все, чого у вас немає, то ваш настрій відразу поліпшиться.

Слова психолога приголомшили жінку. Збагнувши їхню суть, вона зрозуміла: головне — бути серед живих і здорових, аби близькі були поряд, а решту можна заробити, отримати в подарунок, поліпшити або просто без цього обійтись.

А чого немає у вас?

Доброта

Доброту глухой услышать может, И увидит без труда слепой... Каждый день, что будет нами прожит, Озарим давайте добротой.

Бескорыстно руку протяните Тем, кого постигла вдруг беда. Добрые слова вы говорите, Каждому нужны они всегда...

Старайтесь быть добрее и сердечней, Благим делам не надо счет вести. Давайте все мы будем человечней! Лишь доброта сумеет мир спасти!

Иногда совсем не так уж сложно Исполнять заветные мечты... Чудеса творить, поверьте, можно С помощью любви и доброты!

И от нас зависит, чтобы снова В обиходе доброта была, Доброе и ласковое слово, Добрый взгляд и добрые дела.

Дмитрий Дунаев

ДЕНЬ РІЗДВЯНИХ ПОДАРУНКІВ

Нехай кажуть, що Христос не міг народитися взимку, тому що цієї пори не випадають отар. Нехай Різдво люди святкують в різні дні й точний рік народження Ісуса Христа не відомий. Це не важливо. Важливо інше. Чи вірите ви в реальність Різдва? У мене є причини вірити в Ісуса, Божественне Немовля, і в реальність Його втілення.

В один з різдвяних вечорів, майже сім років тому, я сиділа в дерев'яному кріслі неопалюваного кінотеатру й стежила за тим, що відбувалося на сцені. Я була там уже не вперше, мене запросили на ці зібрання сусіди — молоде подружжя вчителів. Біля мікрофона стояв сивочолий чоловік, який свого часу відсидів у місцях позбавлення волі за релігійні переконання, і з теплим південноукраїнським акцентом запрошував тих, хто прийшов уперше, віддати свої серця Богові.

Два роки я спостерігала за цими людьми, ставила їм запитання про їхню віру, цікавилася, як вони розуміють ті чи інші тексти з Біблії. У багатьох з них я була вдома. Щодня молилася перед сном, читала Біблію. Однак щось утримувало мене від публічного зарахування себе до віруючих. З одного боку, батьки вмовляли мене «вірити в душі» та «не впадати у фанатизм». Не так давно розпався Союз, але вони досі турбувалися про те, що моє віросповідання негативно позначиться на моєму надто складно влаштованому навчанні в університеті.

З іншого боку, перш ніж у що-небудь вірити, мені потрібно було добре дослідити все самій. І тільки тоді приймати рішення.

Та того вечора рішення було вже прийняте. Я зрозуміла, що Бог існує й що, по-перше, Він по-справжньому великий, а по-друге, моє життя Йому небабдуже. І якщо ми святкуємо день народження Ісуса Христа, мені теж слід зробити Йому якийсь приємний подарунок. Цим подарунком я вибрала саму себе. Я подумала, що Йому буде приємно, якщо я перейду з табору Його супротивників на бік Його однодумців. Подолавши зніяковілість і тремтіння в колінах, я встала й висловила бажання укласти завіт з Богом шляхом водного хрещення.

«І в чому ж вони переконали тебе покаятися?» — обурювався тато, коли я розповіла батькам про цю подію. Дивувалася й мама, адже я завжди була вірцевою дівчинкою, студенткою-відмінницею, замість дискотек відвідувала тільки бібліотеки та, як казали раніше, у ганебних зв'язках помічена не була. Прикро їм стало, що їхня донька братами та сестрами називає й колишніх алкоголіків з наркоманами, й матерів-одиначок, й інших, як їм здавалося, асоціальних елементів. Що ж це в мене за гріхи такі, які мене до Церкви привели?

Згодом я зрозуміла, що гріх у мене все-таки був. І це — гордість. Коли людина переконана, що кається їй немає в чому й усе в неї гаразд, у її серці оселився гріх гордості. І якщо на одну чашу терезів покласти, припустимо, перелюб, або крадіжку, або обман, або навіть убивство, а на іншу — звичайну людську гордість, вона переважила б або принаймні не виявилася б легшою, ніж інші так звані «тяжкі» гріхи.

Горда людина живе з почуттям прихованої образи на Бога. Вона вважає Вседержителя несправедливим, неухажним і навіть жорстоким, а себе — доброю й мудрою, адже чинить згідно із сумлінням. От тільки життя такої людини, незважаючи на всі її таланти й чесноти, щасливим не назвеш. У когось шлюб розпався, діти не виправдали сподівань, хтось втратив близьких... У кожного своя сумна історія.

На щастя, у мене не було серйозного приводу ображатися на Бога. Хоч тоді я не мала ні грошей, ні друзів, ні коханої людини, ні можливості добре влаштуватися в житті (здобутий фах був не до душі, та й стосунки з батьками вкрай зіпсувалися через мою віру).

Повіривши, я зрозуміла: у мене є Бог. І відтепер Різдво — наше з Ним сімейне свято. Іноді Господь забирає в нас щось цінне, тому що воно заважає нам зосередитися на найголовнішому. І часто таке очищення серця буває вкрай болючим. Та якщо ми не озлобимося, а станемо уважнішими, то зрозуміємо, що ніде, де було обрізано по живому, Бог не залишить відкритої рани. Там обов'язково має з'явитися щось краще, ніж те, що ми втратили. Саме це відбулося й зі мною.

Спостерігаючи, як за вікном на місто опускаються ранні грудневі сутінки, знову згадую сердечні рани й пережитий біль. Проте згадую радше як епізоди з минулого.

Так, мені було гірко від самотності в молоді роки. Свята й канікули часом перетворювалися на катування: ніхто тобі не телефонує, нікуди піти, лише сіре небо та завірюха — твої постійні співрозмовники. Ця самотність підштовхнула мене шукати Бога — Того, у Кого завжди буде час і бажання спілкуватися зі мною. Тепер Він подарував мені багато друзів, і я дуже ціную їхню прихильність. Цьогоріч я знову підписуватиму для них численні різдвяні листівки й отримаю безліч привітань. Усе, що мені відтоді дає Бог, — це те, чого не купиш за гроші, чого не заслужиш і не зробиш власноруч: вірність коханої людини, турбота друзів, зворушлива любов маленького сина, невгасима надія за будь-яких життєвих обставин.

Надприродні Божі чудеса відбуваються передусім у наших серцях і виявляються тоді, коли, замість грюкнути дверима, не розмовляти або бити посуд, рідні люди обіймають одне одного й просять пробачення. Або коли ми замислюємося про сенс Різдва й про те, як це свято стосується мене особисто.

Бог добровільно став безпорадним Немовлям, допитливим Підлітком, а потім і зрілою Людиною, щоб випробувати на Собі всі «принади» нашої людської повсякденності. Його Різдво не було випадковим, як не була позаплановою і Його смерть. Усе, що Він переніс, живучи на Землі, Він зробив з любові та співчуття до таких, як ми з вами. Бог багато чого змінить у нашому житті, якщо ми відмовимося від своєї гордості.

Того далекого вечора мені здавалося, ніби я роблю подарунок Ісусові Христу, але насправді це Він зробив мені подарунок.

Тетяна Артерчук

ТРЕТЯ ЗАПОВІДЬ

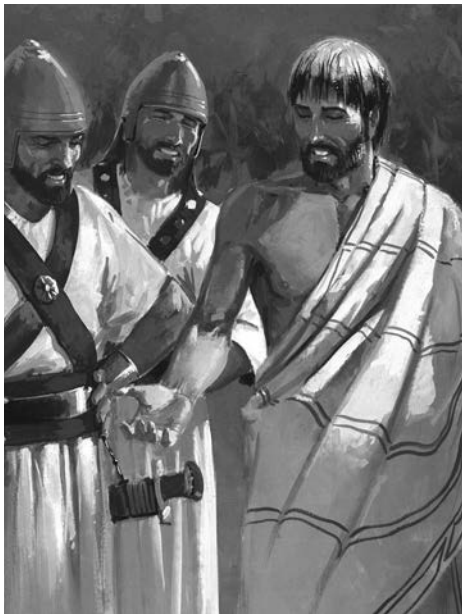
Продовження

«А коли скажемо, що ми не згрішили, то робимо Його неправдомним і Його слово в нас не перебуває» (1 Івана 1:10). Хто претендує на непогрішимість, той представляє Бога в хибному світлі, бо Слово Боже свідчить, що всі згрішили й позбавлені Божої слави (Римл. 3:23). Напевно, вам доводилося чути, як люди кажуть: «Так, перед Богом усі ми грішні!» Та коли вони свідомо роблять щось недобре, то виправдовуються: «Та не такий вже я й великий грішник, як інші! Я нікого не вбив, не обікрав, а це, так уже сталося, хай Бог простить». Ось так люди ставлять Богові за обов'язок погоджуватися з їхніми недобрими вчинками, милосердно їх прощати й не звертати уваги на їхні дрібні гріхи. Ось чому в заповіді Божій сказано: не носи Ім'я Господа, Бога твого, брехливо! Перед дзеркалом Божого Закону (Якова 1:23-25) немає гріхів ні великих, ні маленьких. Слово Боже всі гріхи називає беззаконням (1 Івана 3:4).

Розглянемо на біблійному прикладі, як віруюча людина, котра знає Бога, може носити ім'я свого Господа брехливо. У 2 Цар. 5 записана історія про зцілення воєначальника сирійської армії Наамана від прокази. Дівчинка-підліток з єврейської сім'ї, опинившись у полоні в будинку Наамана, була вірним Божим свідком. Саме від неї її пан дізнався, що в Ізраїлі є Божий пророк, який може зцілити його від прокази.

Пророк Єлисей розповів Нааману про живого істинного Бога, Який зцілює не тільки від прокази, хвороби тіла, але й від прокази гріха. Дівчинка носила Ім'я свого Бога правдиво. Та в цій історії фігурує ще одна особистість – Гехазі, слуга

Єлисея. Він мав найсвятіші переваги – щодня дихати атмосферою істини, яка оточувала Божого пророка, тому мав бути істинним Божим свідком – носити Ім'я Господа, Бога свого, правдиво! Проте Гехазі дав Нааману брехливе свідчення про Бога. У серці сирійського воєначальника саме зійшло чудове світло істини, він був дуже близький до того, щоб почати служити живому Богові, однак учинок Єлисеєвого слуги став каменем спотикання на цьому шляху.

Горе тому, хто носить Ім'я свого Господа надаремно, хто брехливо свідчить про Бога й у такий спосіб вводить інших в оману, хто утримує їх від того, щоб іти за Христом, або збиває з істинного шляху.

Третя заповідь Божого Закону містить у собі важливий принцип, на який ми часто не звертаємо уваги або не знаємо його зовсім: «*І не будете присягати Моїм Іменем на неправду, бо зневажиш Ім'я Бога свого. Я – Господь!*» (Левит 19:12). Псалмист Давид розмірковує з Господом про життя віруючої людини, яка в деяких випадках присягає, тобто клянеться (Псал. 15). В ізраїльському народі при особливо важливих угодах давали клятву (Бут. 24:1-8).

Слово Боже радить не поспішати обіцяти й присягати, не з'ясувавши, кому й що ти обіцяєш (Екл. 5:1-5). Якщо ми дали слово комусь і при цьому закликали Бога у свідки, то, як би потім не склалися обставини, навіть не на нашу користь, ми повинні дотримати свого слова. Це також стосується обіцянки, яку дають одне одному наречені під час одруження перед Богом у присутності батьків, родичів і друзів. Закон Божий, зокрема третя заповідь, забороняє не клятви, а клятвопорушення (1 Тим. 1:9, 10). Якби чоловіки та дружини дотримувалися цього важливого принципу третьої заповіді, у нашому суспільстві не було б розлучень (Матв. 19:6).

Апостол Павло не раз закликав Бога у свідки, що сказане ним – правда (1 Сол. 2:5, 10; Римл. 1:9). Ісус Христос під час суду відповів первосвященникові Каяфі під клятвою (Матв. 26:63, 64). Християнська письменниця Еллен Уайт в своїй книзі «Нагірна проповідь» пише: «Якщо хтось і може дати правдиве свідчення під клятвою, то це християнин».

Господь спонукає нас чинити правдиво в усіх життєвих обставинах. Учїться завжди говорити правду (Матв. 5:37). Якщо ви сказали «так», то нехай ваше слово буде твердим! Часто замість Імені Божого люди застосовують вислів «чесне слово», щоб їм більше повірили.

Третя заповідь наказує нам завжди бути правдивими, старанними, щоб наше слово мало вагу, щоб на нього можна було покластися і в побутових, і в духовних питаннях. Релігія Христа стосується всіх сфер людської діяльності:

фізичної, розумової та духовної (1 Сол. 5:23). Християни зобов'язані кожну свою думку, слово та вчинок узгоджувати з волею Божою, відкритою їм у Десяти Заповідях і в усьому Писанні.

Посилаючи Своїх учнів на всесвітню проповідь Євангелія, Христос звелів, щоб вони «*ішли й навчали всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа*» (Матв. 28:19). Завіт, який ми укладаємо з Господом через водне хрещення з любові до Нього й на підставі своєї віри в Нього, освячений Іменем Бога – Отця, Сина та Святого Духа. Так ми стаємо носіями святого Імені – християнами! З Ісусом Христом ми пов'язані нерозривними узами любові. Апостол Павло порівнює ці узи зі шлюбними (2 Кор. 11:2; Ефес. 5:25-27).

Ми – носії імені Христа! (Дії 11:26). Ми – Його лист (2 Кор. 3:3). Ми – Його свідки (Дії 1:8). Хоч з багатьма людьми ми не знайомі, але нас упізнають (Дії 4:13; 2 Кор. 6:9). Як інші дізнаються, що ми християни? Найчастіше за манерою поведінки, розмовою, зовнішнім виглядом, характером, учинками, за тим, що ми їмо та п'ємо. Усе це, разом узятє, має бути на славу Божу! Та в житті Церкви нерідко траплялися випадки, коли Ім'я Господнє було зневажене серед людей через негідну поведінку членів християнської громади (Римл. 2:24; Ісаї 52:5; 1 Петра 4:15). Апостол Петро наполегливо закликає християн уникати негідних учинків, які можуть викликати в людей осуд, глузування, знеславлення істини та ганьбити святе Ім'я Боже.

Господь радить, запрошує, наказує: «Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно». Не носи Ім'я Господа, Бога твого, брехливо! Він попереджає: «Бо Господь не залишить без покарання того, хто вимовляє Ім'я Його марно». У Десяти Заповідях Божих закладений принцип благословення та прокляття. Біблія навчає: любов – це виконання Закону. Якщо ми любимо Господа, Котрий полюбив нас перший, то дотримуватимемося Його заповідей, зокрема й третьої, адже заповіді Його не тяжкі (1 Івана 5:3).

Нехай у цьому благословить вас Господь.

Володимир Алексєнко

Котел і цукерки

Це сталося напередодні Різдва. Надворі панувала справжня зима, мороз розмальовував вікна... Діти були вдома, чоловік поїхав у місто, а я вирішила сходити до магазину. Та, перш ніж піти, подумала: підкину дров у котел, хоч батареї й так були гарячі, а чоловік попередив перед від'їздом: «Тільки не підкидай більше, щоб вода в котлі не закипіла». На термометр я навіть не подивилася, відчинила дверця та й підкинула ще дров. Вони жваво й палко затріщали, а я пішла одягатися.

У нашому будинку два виходи: один – парадний, а другий – задній, який веде через кухню й котельню. Я чомусь вирішила йти через другий. Коли я вже одяглася й узялася за ручку дверей, що вели з кухні в котельню, у мене раптом з'явилося сильне бажання з'їсти цукерку. У кухонному столі, за два метри від того місця, де я стояла, лежали новорічні подарунки, і я повернулася, щоб узяти кілька цукерок.

Коли вже відкривала шухляду, почувся якийсь дивний звук. «Напевно, діти в кімнаті щось розбили», – подумала я й пішла до виходу. Та, відчинивши двері до котельні, побачила, що сходинок уже не було видно. Нічого не було видно, крім клубів пари. Я остовпіла, зрозумівши, що в нас щойно вибухнув котел.

Отямившись, довго не могла відвести погляд від стіни, уздовж якої мені потрібно було проходити. Уся вона була мокрою... У котлі лопнула труба, не витримавши температури, і струмінь окропу міг би вдарити мені просто в обличчя, якби я вийшла з кухні відразу, а не повернулася назад.

Скажете, випадковість? Ні, це милість Божа. Відтоді я засвоїла два уроки: чоловіка потрібно слухати, і в Бога все під контролем; навіть наше сильне бажання поласувати солодощами – не випадковість...

Ірина Антонова

ЖИТТЯ НА ІНШИХ ПЛАНЕТАХ

?

Небеса таємничі! Сонячні спалахи освітлюють Усесвіт. Над нічною пу-стелею проносяться блискучі диски. Це літальні тарілки, такі самі реальні, як веселка, і такі самі невловимі!

Що це – феномен природи? Гра світла, його відображення чи кристали криги? Повітряні кулі, повітряні змії чи просто майстерний фокус? А можливо, це фантастичні кораблі з між-планетного простору, пілотовані маленькими чоловічками з Марса, Венери або Сатурна, викреслюють круті віражі на величезних швидко-стях, завжди невловимі та недосяжні?

Чи населені інші світи? Чи, може, там ніхто й не живе? Ці запитання століттями цікавили людей. І в наш час бурхли-вого розвитку науки й техніки, коли ми чи не щодня дізнаємо-ся про нові дивовижні відкрит-тя, учені, які вивчають небесні явища, зможли науково під-твердити деякі загадкові ви-словлювання з Біблії.

Пошукаємо в Слові Божому відповідь на бентежне запитання про інші світи. Безсумнівно, ми дізнаємося чимало дивовижного.

Спочатку прочитаємо слова з книги пророка Ісаї: «*Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив... на проживан-ня*» (45:18). Чи є сенс обмежувати життя розмірами нашої планети? Невже мож-ливо таке, щоб Бог, створивши безліч галактик, населити тільки одну планету? Та й чи можливо, щоб наш прекрасний, упо-рядкований, розумний Усесвіт являв со-бою безкрайню пустелю самотності?

Ні, існують цілком переконливі дока-зи як на небі, так і в Біблії, що інші світи також населені. Наприклад, Джеймс Джині, один з видатних учених Великої Британії, стверджував, що у Всесвіті по-винні існувати міриади планет, де так само, як і на нашій Землі, є життя.

!

Ще більше вражає вислів Бернара де Фонтенеля: «Думка про те, що життя існує не лише на нашій Землі, не супере-чить ні здоровому глузду, ні Священному Писанню. Якщо Бога прославляють за створен-ня одного світу, то що більше світів Він створив, то більшою має бути Його слава».

Цікаве твердження? Виявляється, така концепція «не суперечить ні здоро-вому глузду, ні Священному Писанню». Які ж аргументи висувують астрономи на доказ того, що і в інших світах існує життя?

На користь такого твердження свід-чить найпростіший і водночас найпе-реконливіший аргумент: деякі планети, поза всяким сумнівом, мають атмосфе-ру оболонку, яка є неодмінною умовою існування життя. І астрономи за допо-могою телескопів і спектроскопії під-твердили це.

✓ На Місяці, звісно, немає життя. Цей супутник Землі призначений для того, щоб світити нам вночі, відбиваючи со-нячне світло. На Місяці немає ні краплі води, ні повітря. За допомогою телеско-па діаметром 5 метрів ми зможемо по-глянути на його поверхню із 40-кіломе-etroвої висоти. І перед нашим поглядом постане ясне зображення, де видно ко-жен кратер. Та на Місяці ми не поміти-мо ні хмар, ні навіть натяку на існування атмосфери.

✓ А ось навколо планети Венера, яку часто називають сестрою-близнюком Землі, у момент її розташування між Землею та Сонцем добре проглядаєть-ся красиве світлове кільце. Цей факт ра-зом із розпливчастим серпанком навко-ло планети свідчать про наявність на Венері атмосфери. Жодному телескопу не вдалося пробитися крізь густі хмари, які закривають її поверхню.

✓ А тепер звернімо увагу на Марс, про який ми чули так багато таємничих і фантастичних історій. Він удвічі мен-ший, ніж Земля, зате має два супутники, які освітлюють його поверхню, – Демос і Фобос. Діаметр першого з них сягає лише 12 км, а другого – 24 км. Марс, поза всяким сумнівом, має атмосфе-ру оболонку. Кожен, хто подивиться в телескоп, зможе помітити сліди хіміч-ної суміші, яка так необхідна для жит-тя. За допомогою інфрачервоного спек-троскопа, сфокусованого з телескопом, учені дійшли висновку: імовірно, на Марсі існують рослинисті і вода, а клі-мат може бути сприятливим для життя найпростіших організмів. Знімки, зроб-лені на Марсі в різні часи марсіанського року, показують, що влітку полярні шап-ки справді зменшуються в розмірах.

Усе сказане лише підтверджує слова Гарольда Спенсера Джонса, королівсь-кого астронома Англії: «Усесвіт побу-дований з таким розмахом, що здаєть-ся неймовірним, щоб наша Земля була єдиним притулком для життя». Та спро-буємо поглянути за межі нашої Сонячної системи. Вважається, що Паломарський телескоп Хейла (діаметром 5 метрів) з відбивачем світла здатний дати на фо-тографії зображення 40 мільярдів сонць Чумацького Шляху – нашої галактики,

або зоряної системи, до якої належить і Сонце. Якщо взя-ти число вісім за се-редню кількість планет у кожного сонця й помножити його на 40 мільярдів сонць, вийде 320 мільярдів планет у нашій га-лактиці. Та не забу-вайте, що система Чумацького Шляху – одна з приблизно 200 мільярдів інших галактик.

Навіть ці факти до-зволяють нам дійти різних висновків. Адже якщо в кож-ній з галактик на-селена хоча б одна планета, то й у та-кому разі вийде 200 мільярдів населе-них планет! Та чи ло-гічно стверджувати, що Творець наділив життям тільки одну планету в кожній га-лактиці? Астрономи підкреслюють, що жоден з нас не знає, як далеко простя-гається Всесвіт за межі видимих нами 200 мільярдів галак-тик.

Тож не дивно, що видатні астроно-ми вторують Бернару де Фонтенелю, який, як ви пам'ятаєте, сказав: «Думка про те, що життя існує не тільки на на-шій Землі, не суперечить ні здоровому глузду, ні Священному Писанню».

Отже, ми ознайомилися з аргумен-тами астрономів. Що ж сказано про це в Біблії? Чи є на її натхнених сторін-ках вислови, котрі свідчать про життя на інших планетах? У Посланні до євреїв 1:1, 2 ми читаємо, що Бог через Христа «створив віки» (прим. ред. – в укр. і рос. перекладі слово «віки» – гр. аїонас – включає значення «світи», «усесвіт»). Зауважте, що це слово стоїть у множині, а в Посланні до ефесян 3:14, 15 сказано: «*Для цього я схилию свої коліна перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа, від Якого має ім'я кожна родина на не-бесах і на землі*». А ось ще переконливі-ша заява в книзі Неемії 9:6: «*Ти Господь єдиний! Ти вчинив небо, небеса небес, і все їхнє військо... а небесне військо Тобі вклоняється*». Хіба не підтверджу-ють ці слова достеменність того, що існують міриади інших населених світів? І, безперечно, жителі цих світів не згрі-шили, бо сказано: «...Небесне військо Тобі вклоняється».

«Кожна родина на небесах» покло-няється Богові, і лише наша планета по-ставила під сумнів Його право прий-мати поклоніння, лише наша планета повстала проти Бога, лише наша плане-та є бунтівною.

А зараз дозвольте підняти завісу на сцені історії, оскільки мова піде про тра-гедію століть, у якій наша Земля відіграє провідну роль. Ми знаходимо все це в книзі Іова. Бог запитує його: «*Де ти був, коли землю основував Я... коли ра-зом співали всі зорі поранні та радісний окрик здіймали всі Божі сину?*» (Іова 38:4, 7). З Божого опису процесу творін-ня ми дізнаємося, що сини Божі раділи, спостерігаючи за створенням Землі. Хто були ці «сини Божі»? Очевидно, вони були або ангелами, або істотами, ство-реними раніше, ніж виникло життя на Землі. Це не могли бути люди, бо ті істо-ти вже існували, коли наша планета ще формувалася.

Адам названий сином Божим: «*Син Еноса, син Сита, син Адама – Син Божий*» (Луки 3:38). Оскільки Адаму не-має кого вважати своїм батьком, крім Бога, він названий сином Божим, сином по творінню. І природно, що Адам був призначений владикою шойно створе-ної Землі. Чому б не припустити: якщо Бог створив істот на інших планетах, то перший житель, їхній голова, як і Адам, міг називатися сином Божим? Можливо, так воно насправді й було.

У будь-якому разі в першому розділі книги Іова ми читаємо про небесне зібрання «синів Божих»: «*І сталося од-ного дня, і поприходили Божі сину, щоб стати при Господі. І прийшов поміж*

ними й сатана. І сказав Господь до са-тани: "Звідки ти йдеш?" А сатана від-повів Господеві й сказав: "Я мандрував по землі та й перейшов її"» (Іова 1:6, 7). Немає сумніву, ідеться про зустріч синів Божих. І може здатися дивним, що на-віть сатана, Люцифер, – нехай тільки цього разу – був серед них. Він, вияв-ляється, з'явився, щоб представля-ти нашу Землю. Чому ж не було там Адама, «сина Божого»?

Наш праотець втратив право пану-вання над Землею. Свідомо зробив-ши вибір, він віддав її ворогові. Майте на увазі: незважаючи на те, що мину-ли тисячоліття, Люцифер досі претендує на наш світ. Під час жорстоких спокус Христа він кидає Йому виклик. Зверніть увагу на його слова: «*І диявол, повівши Його на високу гору, показав Йому на мить усі царства світу, і сказав Йому ди-явол: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передано, і я, кому тільки хочу, тому й даю її; отож, коли Ти поклонишся переді мною, то все це буде Твоїм!*» (Луки 4:5-7). Сатана пре-тендує на право роздавати владу на власний розсуд. Зауважте, що Ісус не заперечує його посягань. Він відкидає лише його право приймати поклоніння: «*Іди геть від Мене, сатано! Написано: Господеві Богові своєму поклоняти-мешся і Йому одному служитимеш!*» (Луки 4:8).

Ісус не ставить під сумнів падіння Адама, адже саме внаслідок цього Він опинився тут, на Землі. Ісус також не за-перечує факту панування сатани над цим світом. Проте Він прийшов покла-сти край справам диявола. Він сказав: «*Нині настав суд цьому світові; нині князь цього світу буде вигнаний геть*» (Івана 12:31).

Тексти Слова Божого допомагають нам зрозуміти, що інші світи ніколи не дивилися в очі смерті: їхнім жителям не-відомі страх і біль. Проте один світ як частина небесної родини планет ви-явився втраченим. І як вагоме свідчен-ня для всіх віків, Бог усього Всесвіту по-годився віддати Свого Сина на смерть, щоб самовідданим зусиллям возз'єднати цю родину: «*Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне*» (Івана 3:16).

Світ перебував у смертельній небез-пеці. Здавалося, він уже був втраче-ний. Та коли настав критичний момент в історії Всесвіту, Син Божий залишив Своє місце «праворуч Отця» і переміг там, де Адам зазнав поразки. Він від-дав Своє життя на території ворога, щоб спасти людство. Того дня була виріше-на доля сатани. Того дня князь світу був вигнаний геть. І того дня зраділи небесні жителі: «*Веселіться, небеса, і ті, що жи-вуть на них!*» (Об'явл. 12:12).

Ось як Писання відкриває нам довер-шену картину світобудови! Безсумнівно, є життя на інших планетах! І Писання незмінно свідчить, що вони населені істотами, які не зреклися свого Господа. Малоімовірно, щоб жителі інших світів не зводили з нас очей і постійно досліджували навколоземний простір на своїх зорельотах. Найімовірніше, досконалі істоти, які не згрішили, пере-бувають на своїх безгрішних плане-тах, спостерігаючи за результатом віко-вої боротьби між Христом і сатаною. Вони бачать, як наближається кінець цієї боротьби – і в нашому грішному світі, і в наших серцях. Затамувавши по-дих, вони очікують кульмінаційного мо-менту цієї боротьби, коли Ісус Христос, Котрому належить право панувати над усіма, знову повернеться на цю Землю в силі та славі, щоб прийняти вінець, який утратив Адам.

Отже, небесні жителі радіють вигнан-ню сатани (див. Об'явл. 12:12). Та далі читаємо: «*Горе землі й морю, бо до вас зійшов диявол, який у великій люті, зна-ючи, що має обмаль часу!*» (там само). Небеса чисті й не вразливі до впливу гріха. Боротьба перенесена на Землю. Диявол розлючений, тому що його час добігає кінця.

Що ж зробити Бог з нашою бунтівною планетою? Що Він зробить із гріхом? Голгофа, тіль-ки Голгофа – ось відповідь на ці запитання!

Джордж Вандеман

Оновлений

РАНОК
НАДІЇ

ПО БУДНЯХ НА ТЕЛЕКАНАЛІ "НАДІЯ"

7:00 / 9:00 / 11:00

НЕДІЛЯ
6 СІЧНЯ

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я - одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 Є проблема
10:00 Малюваки
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 2Я - одне життя
12:00 Богослужіння
13:20 ПроФіTime
13:40 ЛоМастер
14:20 Помолитесь за мене
15:20 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:40 Біблія продовжує говорити (сурдо)
16:10 Є проблема
16:40 Так чи Інакше
17:40 Рожеві окуляри
18:10 Філософський камінь
18:30 ...є Любов
19:00 Диагноз: здоров'є
19:30 Інша сторона
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 Удивительные факты
23:00 Реформація.500

ПОНЕДІЛОК
7 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я - одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Реформація.500
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Філософський камінь
13:20 Вісті Надії: тиждень
14:00 Малюваки
14:20 ДЖЕМ
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Удивительные факты
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет
18:15 Філософський камінь

18:30 Мозаїка батьківства
19:00 В контексті
20:00 Інша сторона
20:50 Пригоди Марка
21:00 Под абажуром
21:20 Дорогами християнства
22:00 Притчи рабби Иисуса
22:40 Філософський камінь
23:00 Так чи Інакше

ВІВТОРОК
8 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Людина. Храм. Спасіння
08:30 The Efir
09:00 Ранок Надії
10:00 Дорогами християнства
10:30 Рожеві окуляри
11:00 Ранок Надії
12:00 В контексті
12:50 Диагноз: здоров'є
13:15 Філософський камінь
13:30 Є проблема
14:00 ПроФіTime
14:20 Інша сторона
15:00 2Я - одне життя (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:40 Так чи Інакше
17:40 В контексті
18:40 Так промовляє Біблія
19:10 Рожеві окуляри
19:30 Помолитесь за мене (LIVE)
20:30 Народжені бути в сім'ї
21:00 2Я - одне життя
22:00 ...є Любов
22:30 Біблія продовжує говорити
23:00 Помолитесь за мене

СЕРЕДА
9 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так чи Інакше
09:00 Ранок Надії
10:00 Помолитесь за мене
11:00 Ранок Надії
12:00 Біблія продовжує говорити
12:30 ДЖЕМ

13:30 Так промовляє Біблія
14:00 ЧП+
14:10 2Я - одне життя
15:00 МЕДРЕФОРМА: РЕАЛІЇ (сурдо)
16:30 Помолитесь за мене
17:30 Є проблема
18:00 В контексті
18:50 ЧП+
19:00 Так чи Інакше
20:00 Рожеві окуляри
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 The Efir
21:30 Дорогами християнства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Богослужіння

ЧЕТВЕР
10 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 ДЖЕМ
09:00 Ранок Надії
10:00 Мозаїка батьківства
10:20 Інша сторона
11:00 Ранок Надії
12:00 Дорогами християнства
12:30 Людина. Храм. Спасіння
13:00 Біблія продовжує говорити
13:30 Малюваки
14:00 В контексті
15:00 Є проблема (сурдо)
15:30 Сложных текстов нет (сурдо)
15:50 The Efir
16:20 Філософський камінь
16:40 Вісті Надії: тиждень
17:20 Так промовляє Біблія
18:00 Под абажуром
18:20 The Efir
18:50 Інша сторона
19:30 ПроФіTime
20:00 Людина. Храм. Спасіння
20:30 Є проблема
21:10 Так промовляє Біблія
22:00 Так чи Інакше
23:00 МЕДРЕФОРМА: РЕАЛІЇ

П'ЯТНИЦЯ
11 СІЧНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 В контексті
09:00 Ранок Надії
10:00 Так чи Інакше
11:00 Ранок Надії
12:00 Біблія продовжує говорити
12:30 МЕДРЕФОРМА: РЕАЛІЇ
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 2Я - одне життя
15:10 Богослужіння (сурдо)
16:00 ДЖЕМ
17:00 В контексті
18:00 The Efir
18:40 Інша сторона
19:30 Суботній вечір
20:20 Притчи рабби Иисуса
20:50 КоМарко
21:00 Сложных тестов нет
21:20 2Я - одне життя
22:20 Людина. Храм. Спасіння
23:00 Суботній вечір

СУБОТА
12 СІЧНЯ

06:40 Реформація.500
07:40 Інша сторона
08:30 The Efir
09:00 Суботній вечір
10:00 В контексті
10:50 Притчи рабби Иисуса
11:30 Богослужіння
13:00 Суботній вечір
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных тестов нет
16:30 Інша сторона
17:20 ...є Любов
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Біблія продовжує говорити
19:20 Дорогами християнства
19:50 Вісті Надії: тиждень
20:30 Філософський камінь
20:50 КоМарко
21:00 Є проблема
21:30 Інша сторона
22:20 Народжені бути в сім'ї
22:50 ...є Любов
23:20 The Efir

НАДІЯ

ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ

ASTRA 4A

В КАБ.МЕРЕЖАХ

ВАШОГО МІСТА

SMART TV

LG, PHILIPS, SAMSUNG

НА МОБ.ДОДАТКАХ

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безкоштовно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом з нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм про адвентистів з інформаційним буклетом*

Їхня чисельність по всьому світу в більш ніж 200 країнах складає близько 25 млн людей та продовжує стрімко збільшуватись з кожним роком. Вони вважають, що Біблія — це Слово Живого Бога, ведуть активну благодійну діяльність, приділяють велику увагу фізичному та духовному здоров'ю. Чому ж вони називають себе «Ті, хто очікує»?

30 грн

*Кількість екземплярів обмежена

1 DVD// Мова: укр/рос.

Замовити диски Ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

Щасливе нещастя

Чи можуть неприємності принести користь? Залежно від того, як до них ставитися. Можна здатися під їхнім натиском і стати найнещаснішою людиною на Землі, а можна, не падаючи духом, спробувати побачити навіть у найскладніших ситуаціях щось позитивне. Адже, як зауважив хтось із мудрих, «зазвичай щастя приходить до щасливого, а нещастя – до нещасного».

Одного разу в автобусі в мене вкрали гаманець. У ньому були гроші, запрошення на християнську конференцію й маленьке Євангеліє. Звісно, я засмутилася. Було шкода не так грошей (їх, слава Богу, було небагато), як Євангелія й запрошення, адже я дуже хотіла відвідати ту конференцію. Проте, на жаль...

Минуло кілька місяців. Одного разу, прийшовши на служіння в церкву, я помітила двох незнайомих хлопців, які сиділи переді мною. Несподівано в руках одного з них я побачила... своє маленьке Євангеліє!

Після служіння я підійшла до цього юнака й розповіла історію про свій зниклий гаманець. Він зніяковів і зізнався, що це він тоді вкрав його в мене. А коли знайшов там Євангеліє, почав читати його й так прийшов до віри в Бога. «Я завдав вам смутку, який став моїм спасінням», – сказав хлопець. Він запропонував повернути мені гроші, які там були, але я сказала: «Ти повернувся до Бога, а це найкраща компенсація за вкрадений гаманець».

Валентина Богданова

1

Золоте правило життя:

не переживай через те, що ти не в силах змінити, прийми ситуацію такою, яка вона є.

Адже ми не намагаємося змінити погоду, а просто одягаємося по погоді. Пам'ятай, що все знаходиться в руках Божих!

2

Головне – правильно дихати: вдихати щастя... видихати добро...

ПРО ЧАС, ПРО МРІЇ...

перестав бути «її часом». Та чий же він тоді? Невже в її часу з'явився новий господар? Мені здається, якщо ми більше не вважаємо сьогодня нашим, то «списуємо» себе як непридатних до повноцінного життя значно раніше, ніж це зробить час.

Кожному, хто вже немолодий, знайомі розчарування, пов'язані з бажаннями та мріями. З віком людина перестає мріяти. Замолоду мріється легко. У молоді багато бажань. Їм хочеться знайомитися, подорожувати, пробувати щось нове, чимось володіти. Та згодом, здійснюючи одне бажання за іншим, вони дедалі частіше кажуть собі: «Я досягнув цього... А що далі?» І добре тим, хто вважає вічні цінності Царства Божого власними цінностями (не заради красного слівця, а по-справжньому). Їхня мрія не обмежується новим автомобілем, телефоном, знайомством або науковим ступенем. Вони навчилися відрізняти бажання від мрії.

Віктор Франкл, відомий австрійський психіатр, одного разу сказав: «Той, хто не може прив'язатися до якогось кінцевого пункту, до якогось моменту часу в майбутньому, до якоїсь зупинки, наражає себе на небезпеку внутрішнього падіння». Багато хто вигадує собі цей пункт – самостійно чи з примусу (мовляв, життя змушує): живе заради роботи, дітей, будинків, які ще не побудовані, дерев, які ще не посаджені... На цю тему вже написано чимало книг. Їхні автори вважають, що в першій половині життя людина переймається досягненням успіху, тоді як у другій – прагне до значущості. Досягнувши успіху, багато хто так і не знаходить значущості. Такі люди розуміють, що успіх наклав на їхню долю зайві проблеми, безсонні ночі, задрісіть із боку інших. Якщо успіх не пов'язаний з позитивним впливом на інших, то він нікому не потрібен – навіть самій людині.

Люди заплуталися у своєму житті, розучилися відрізняти праву руку від лівої, другорядне від головного, минуле від вічного. Французький письменник Анатоль Франс влучно зауважив: «Ми не знаємо, як розпорядитися своїм коротеньким життям, але все-таки бажаємо жити вічно». А все через те, що часто ставимо віз попереду коня. Мені здається, що це коротеньке життя стає цілком зрозумілим, якщо ми з'ясували для себе вічні питання. Інакше кажучи, коли ми усвідомимо загальне, особисте визначиться саме собою.

Альбер Камю писав: «Час іде повільно, коли за ним стежиш... Він відчуває це, проте користується нашою забудькуватістю. Можливо навіть, що існують два часи: той, за яким ми стежимо, і той, який нас змінює». Мені дуже сподобалися ці слова. Два види часу: за одним стежимо ми, а інший стежить за нами...»

Одні кажуть, що йдуть по життю. Інші – що життя минає. Знаєте, у великих аеропортах є рухомі доріжки – горизонтальні ескалатори. Уявіть, що ви стаєте на таку доріжку. Вона рухається вперед. Ви можете просто стояти, але все одно опинитесь попереду. Та якщо ви йтимете по цій доріжці або бігтимете, тоді швидкість, з якою ви дістанетеся від точки А до точки Б, збільшиться в декілька разів. Звісно, ви можете опиратися й іти у зворотному напрямку, але врешті-решт втратите сили й визнаєте безглуздість свого плану, адже доріжку не зупинити... Ідете ви по життю чи життя проходить повз вас – усе визначає лише ваше бажання.

У книзі Еклезіястовій мудрий Соломон, розмірковуючи про марноту земного буття, розповідає про свій досвід пізнання життя (див. Екл. 2:1-11). Він, зокрема, пише: «Задумав я в серці своєму... буду держатись глупоти» (в. 3). Далі Соломон перераховує справи, які «поробив». На його думку, наші дії, спрямовані на досягнення успіху, слави та багатства, свідчать про нашу нетямущість. Ба більше, він зрозумів, що навіть його мудрість – джерело постійного неспокою. І що більше років залишилося позаду, то більше скорбот очікує його попереду.

Чи слід в такому разі розмірковувати про час? Що більше ми про нього думаємо, то більше засмучуємося. Ми турбуємося про те, на що його витратили, чи правильно розпорядилися, чи з тими його провели... Думки про час змушують нас напружитися або навівають тугу, якщо ми не думаємо про Господаря часу. Господар часу – Єдиний, Хто піднімає нас над метушеною світу. Завдяки Йому ми починаємо відчувати час. Він для нас – не суворий суддя, не цербер і не безтурботна подруга. Час стає «матерією» в наших руках. Він – таке саме творіння, як матеріальний світ і простір. Саме про це йдеться в першому розділі книги Буття. Спочатку Бог створив час, матерію та простір. Людина живе в цих трьох вимірах. Вона торкається й відчуває їх у буквальному сенсі слова. Вона не може з тонни зробити кілограм, стиснути один кілометр до метра. Так само вона не може зупинити час і зробити з години хвилину. Проте саме людина вирішує, пройти їй цей кілометр чи залишитися стояти на місці, підняти цей кілограм чи залишити його лежати на дорозі, прожити цей час – провести його з користю – чи змарнувати. Різниця лише в тому, що простір і матерія статичні, а час динамічний і незмінно рухається вперед. Однак його хід не позбавляє людину здатності бути або розпорядником часу, або його жертвою.

Усе залежить лише від того, у яких ви стосунках з Господарем часу.

Володимир У.

Різдво

Зоря на небі засіяла
У ніч надій і перемог.
Вона всім людям сповіщала,
Що народивсь у яслах Бог.
Він залишив Небес вершини,
Велику славу, що там мав,
І став подібним до людини,
Щоб грішний світ Його пізнав...
...Та не в палаці, не в теплі
Лежить святе Дитя в соломі,
Там, де не ходять королі.
Не народивсь Він в царській домі.
Навколо золота немає,
І шат коштовних там нема.
Лише худоба спочиває,
А за вікном нічна зима.
Прийшов у світ, де дня немає,
Лиш ночі гріх повіки був.
Та ось і Світло вже сяє!
Але про Нього світ забув.
Забув Дитя Самого Бога,
Забув, як Він колись навчав,
Що Син Ісус – одна дорога,
А хто не з Ним – той заблукав.
Люби і ворога, мій друже,
Коли тебе він хоче вбити.
Не переймайся сильно дуже,
Що будеш їсти і що пий.
Тебе Отець Небесний любить!
Усе, що треба тобі, – дасть.
Своїх дітей Він не розгубить
І руку помочі подасть!
Прощайте всім їхні провини
І не судіть нікого вслід!
Моліться Богові щоднини,
Навіть коли багато бід.
З Його уст істина лунала,
І Його слухали усі.
Душа Ісуса лиш шукала,
Душа, що гинула в гріху.
Він їй спасіння дав,
Прийняв на Себе страшні муки.
За тебе, друже, Він страждав,
Коли прибили ноги й руки!
Ісус сьогодні закликає:
«До Мене, сину, ти прийди!»
Іди! Бо Він тебе чекає!
Щасливу вічність віднайди!
Прийди туди, де зірка сяє!
Прийди туди, де є Дитя!
Прийди туди, де спів лунає!
І там знайдеш нове життя!

Задерій Юра

Знайшов, бо загубив

Якось одного зимового вечора ми зібралися домашньою групою на нашу щотижневу зустріч. На самому її початку з'ясувалося, що син господині дому, Філіп, загубив у лісі гаманець із чималою для нього сумою. Загрався із собакою, забігався, недогледів... Засмутившись, вирішив пройтися із собакою тими доріжками, якими бігав удень, щоб знайти втрачений «скарб».

Повернувся Філіп нескоро. Гаманця не знайшов. Зате знайшов... чоловіка, який замерзав у полі, далеко від освітлених місць, людей і доріг. Стояв сильний мороз. Чоловік був дуже п'яний. Цікаво, чи багато хто б оцінив таку знахідку? Якби взагалі помітив і не побоявся підійти. Філіп допоміг чоловікові підвестися й повів його до зупинки, до світла, до людей. Посадив на лавку та прийшов додому запитати поради, що робити далі. Ми вирішили привести замерзлого додому, напоїти чаєм. Однак на зупинці його вже не було. Люди сказали, що приїхав поліцейський патруль і відвіз урятованого до притулку.

Ми всі були приголомшені: так звести обставини та людей міг тільки Бог! Лише Він знав, що в полі замерзає людина, і послав до нього на допомогу саме того, хто не пройде повз. Чи втратив у цьому випадку Філіп? Чи придбав? Думаю, гроші будуть у нього в кишені ще не раз. А от іншої такої людини, як цей чоловік у полі, у Бога більше немає.

Дмитро Трошин

ДИВО БОЖЕ

Хочу розповісти про те, як торік Господь дивовижним чином діяв у моєму житті та житті моєї дочки.

Коли доньці було лише три тижні, ма-сажистка помітила щось недобре з її ніжками й порадила негайно звернутися до ортопеда. Виявилось, у дитини інфекція, що викликала запалення кістки – остеомієліт. Підвищилася температура, по всьому тілу пішов гнійничковий висип... У Борській районній лікарні нас терміново почали готувати до переведення в обласну лікарню Нижнього Новгорода.

Господь допомагав нам у всьому. Коли постало питання про те, як ми дістанемося до Нижнього Новгорода, завідувач відділення, не давши мені сказати й слова, відповіла: «На швидкій». На Борському мосту утворився величезний затор (у той час міст був на ремонті). Водій увімкнув сирену, і ми дуже швидко доїхали до обласної лікарні. У приймальному відділенні була велика черга. Слава Богові, що ми приїхали в супроводі лікаря! Нас швидко оформили поза чергою, і дочку відразу ж відправили до реанімації для новонароджених.

Цілий місяць моя дівчинка цілодобово лежала під крапельницями. Тільки Бог давав мені сили пережити ці безсонні ночі. Життя моєї крихітки не раз трималося на волосині. Одного разу об 11 годині вечора я підійшла до неї

й побачила, що вона не дихає. Її тільки було холодним. Я в сльозах благала: «Боже, допоможи! Спаси мою доньку!» – і через кілька секунд вона зітхнула. Дочка була жива! Я молилася і вдень, і вночі. Господь підтримував мене в ці нелегкі дні.

Потім нас направили до хірурга. У дочки виявили патологічний вивих кульшового суглоба. Нас терміново поклали до відділення хірургії в лютому, хоч за записом ми мали потрапити туди не раніше квітня. І в цьому ми бачили руку Божу. Стан дочки вимагав тривалого лікування. Коли курс терапії завершився, нам сказали, що потрібна операція, іншого виходу немає. У мене покотилися сльози. Я уявила біль, який перенесе моя однорічна дівчинка. Лікар, бажаючи мене заспокоїти, сказав: «Це буде міні-операція». У молитві, усе довіривши Богу, я промовила: «Нехай буде Твоя воля, Боже».

Саме в день народження моєї крихітки, коли їй виповнився рік, вона лягла на операцію. Тепер лікарі сказали, що це буде не маленька, а повноцінна й дуже складна операція. Вони планували розрізати ніжку, вправити її, зробити чистку, і якщо ніжка не триматиметься, то закріпити її за допомогою спеціальної металевої конструкції. «Третього вам не дано», – додав хірург. Проте я чітко почула голос: «Як не дано? Молися». Я почала молитися про Боже диво. І воно сталося!

Ми підготували кров, тому що ризиковували на тривалу операцію із втратою крові. Коли дочку забрали до операційної, я помолилася й вийшла в коридор. Через 20 хвилин прийшла медсестра й сказала: «Не хвилюйтеся, усе закінчилось, переливання не знадобилося, її зараз гіпсують».

Я подякувала Богові й подивилася на годинник. За тривалістю це була міні-операція, і я згадала слова лікаря й свою молитву про волю Божу. Коли хірург вийшов з операційної, його очі сяяли від радості. Він сказав: «Щойно ми розрізали й зібралися вправляти, як кістка сама стала на місце. Зробили контрольний знімок, щоб переконатися, – і справді, ніжка стала правильно». Це було диво, яке зробив Бог.

Нас відпустили додому. Два місяці моя дівчинка провела в гіпсі. Потім зробили знімки, і знову радість – усе в нас було гаразд. Ніжка стояла в суглобовій западині, раніше там була відсутня голівка стегнової кістки: її «з'їла» інфекція. Лікарі раділи разом з нами.

Господь крок за кроком веде нас до одужання. Я не втомлююся дякувати Богові за Його допомогу, за мою донечку й сподіваюся на її швидке одужання. Вдячна Йому за любов, віру, терпіння, які Він зміцнює в мені, за сили для посту та молитви.

«Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас» (1 Петра 5:7).

Г. Осика

«Візитка» Бога

Чи хотілося вам коли-небудь мати власний пошуковик із... життя? Такий повний, як в Інтернеті, тільки очищений від сміття, реклами та сумнівних порад? Такий, де можна знайти відповідь на будь-яке запитання, підказку до будь-якого життєвого завдання?

«Такого не буває», – зітхне наш внутрішній песиміст. Проте реаліст, який теж живе в кожному з нас, відповість: «А зараз ми це перевіряємо!» І переконається, що такий Довідник із життя є.

Ось реальна історія. В одній жінки в скриньці довго лежав перстень, красивий, з великим синім каменем. «Велике не буває справжнім», – вирішила жінка, «навчена» песимізмом, і віддала перстень маленькій доньці: нехай грається. Одного разу донька запитала в мами: «А що означають цифри 925 на цій каблучці?» З'ясувалося, що перстень – срібний, а камінь – справжній.

Песимізм заважає нам розгледіти скарб за шаром побутового пилу. Тому найпрактичніша річ у світі часто припадає пилом у нас на полиці. Цей скарб – «візитка» Бога, дана нам. Це не звичайна картка, а ціла Книга. До речі, найпродаваніша у світі – бестселер! На обкладинці написано «Біблія». Усередині – головні знання з будь-якої сфери життя: від кохання до бізнесу, від науки до розвитку особистих талантів, від характеру, здоров'я та тривалості життя до питань влади та впливу на обставини.

Та головне – у цій Книзі сказано, як зв'язатися з Богом у будь-який час із будь-якого місця й отримати допомогу, знання, силу, пораду, спасіння.

Творець залишив нам Свою «візитку» зі зрозумілою метою: «Ось Мої контакти, користуйся, звертайся». А ми не хочемо, чи не наважимося, чи не розуміємо... Та треба колись починати! Тож почнімо зараз. У нас виїде.

Счастливые живут не напоказ

Счастливые живут не напоказ. Они парят естественно, свободно, Стать пищей не стремясь для праздных глаз И повод не даря молве народной.

Их счастье тихо, ровно, как река, Обширно, мудро и на милость щедро. Они страдальцев зрят издали И укрывают их теплом от ветра.

Им некогда в собраниях блистать, До блеска драя статус и мотивы, И незачем себя приукрашать, Крича другим: «Смотрите! Мы счастливы!»

Им глянец чужд, и пафос не для них. Им счастье – повод окружить заботой Забытых, обездоленных, чужих И стать на деле другом для кого-то.

Они привыкли к жизни в тишине И не бегут на сцену за толпою. Они живут... И счастливы вполне Любовью Божьей и Его покоем.

Маргарита Коломийцева

РОЗДУМИ

– Нуе, ти дуже талановито малюєш!
– Я знаю, – упевнено відповідала чотирирічна Нуель, – мені Аліса вже сказала. Чудова життєва позиція в цієї дитини: один раз старша сестра похвалила її – і це вкоренилося в її свідомості, більше жодних сумнівів.

Слова – це фарби, якими ми малюємо почуття й думки. У когось дар створювати шедеври за допомогою слів, у когось талант розуміти й відчувати тонкощі сказаного. Хтось має хист одним словом передати головне, саму суть, а хтось здатний побачити цю суть без єдиного слова.

Є книга, яку я перечитую багато разів. Щоразу ті самі слова пробуджують у мені різні почуття, ті самі речення розкривають новий зміст... Книга та сама. Слова й речення ті самі. А я – інша, щоразу нова. Біблія... Сила її слів, Божих слів, змінює мене, моїх рідних, чоловіка, дітей.

Часом у нас бувають періоди підозрілості, недовірливості або просто духовної черствості. Ми беремо слова зі Слова Божого й починаємо вбачати в них таємний сенс. У спілкуванні з іншими важливі слова знецінюємо, а словам простим, сказаним без наміру, надаємо надто великого значення, роздмухуючи їхній сенс до катастрофічних масштабів. Так руйнуються стосунки, підринається довіра, гасне любов.

Проте в нас є вибір! Я уявляю це так. У середині кожного з нас є сито, через яке ми просіваємо слова, події та враження. Чим чистіше ми зсередини й чим менш закупорене наше сито всілякими забобонами, егоцентризмом,

шаблонами, невіглаством та нашими особистими комплексами, тим простіше нам відсівати непотрібне, тим легше й вільніше ми сприймаємо все довкола. Ми починаємо будувати взаємини з близькими, як вчить нас Творець, мудро використовуючи набутий досвід. Христос наповнює нас – і ми стаємо сильнішими, радісними, продуктивнішими, вільними! Такими нас робить Господь, Його Слово.

Я хочу бути, як чотирирічна Нуель: говорити від серця, приймати добре слово, не сумніваючись у його щирості й не шукаючи потайного підтексту, а все негативне швидко відсівати й рухатися далі.

Читайте Писання разом з дітьми. Якщо з ними не говорити про Бога, то все життя доведеться говорити з Богом про них.

Нехай же наші діти завжди мають сильну віру, яка бачить невидиме, вірить у неймовірне й отримує неможливе.

Олена Шелін

Увага!

На жаль, майже в кожній школі діти стикаються з булінгом, тобто цькуванням з боку одного або кількох членів шкільного колективу. Особлива форма цькування – групова, «цькування натовпу», організована всім колективом. Глузування, образи, прояви жорстокості й агресії, характерні для булінгу, можуть призвести до травм, психічних розладів і навіть суїциду. Кеті Пітт, вчителька математики зі штату Флорида, США, розробила простий, але дієвий метод, за допомогою якого можна покласти край цькуванню у школі.

Кеті почала проводити в п'ятницю опитування своїх вихованців після трагедії в американській школі «Колумбайн» 1999 року, коли двоє підлітків скоїли збройний напад на учнів, а потім наклали на себе руки. Вона вважає: якщо дитина не отримує уваги, рано чи пізно вона поверне її в будь-який спосіб. Почуття глибокої самотності – одна з основних причин дитячої жорстокості й агресії.

Щоп'ятниці вчителька просить учнів написати на аркушах паперу:

- ✓ імена чотирьох однокласників, з якими вони хотіли б сидіти наступного тижня;
- ✓ ім'я учня, який найбільше відзначився цього тижня.

При цьому Кеті попереджає своїх учнів: їхня участь в опитуванні не означає, що вони обов'язково сидітимуть, з ким хочуть. Діти складають аркуші навпіл, підписують їх і кидають у спеціальну коробку. Вони відповідають чесно, адже бояться ім нікого. Вони не озвучують відповіді перед усім класом, їхні записи конфіденційні.

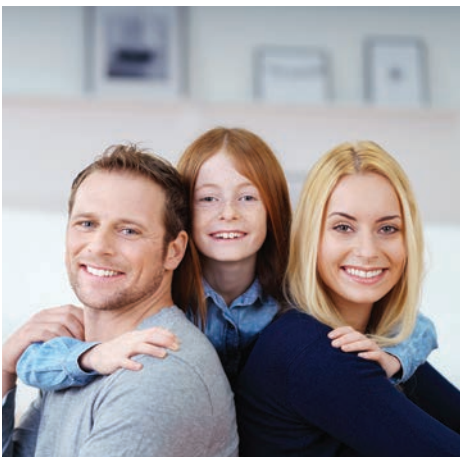
Після роботи вчителька уважно вивчає відповіді учнів і записує отримані дані в чотири колонки:

- ✓ кого з дітей не вибрали інші учні;
- ✓ хто сам не знає, з ким хоче сидіти;
- ✓ хто ніколи нічим не відзначився;
- ✓ хто нещодавно був оточений друзями, а сьогодні каже, що їх немає.

У такий спосіб вона з'ясовує, кому з дітей не вистачає уваги, хто з них самотній. Цим учням найбільше потрібна підтримка. Учителька починає приділяти їм більше уваги, допомагає у розв'язанні проблем.

Завдяки цьому учні стали інакше ставитися до шкільного колективу. Діти відчувають себе потрібними. Вони знають, що на їхні почуття й потреби зважають. «Тепер ми краще знаємо одне одного. Ми стаємо справжньою командою», – кажуть учні Кеті Пітт.

НА ЩО МИ ГАЄМО ЖИТТЯ!

На що ми гаємо життя!
На дріб'язкові сварки,
Порожні розмови, злісні перепалки,
На метушню образ, на заздрість – знов і знов.
На що ми гаємо життя...
А треба б на любов...

ВАЖЛИВО:

- ✓ уміти зрозуміти й пробачити;
- ✓ поважати вибір близьких;
- ✓ визнавати свою провину;
- ✓ не розвивати конфлікт, бо кожна сварка віддаляє людей одне від одного;
- ✓ не ображати рідну людину.

Сімейне щастя тримається на трьох «китах»:

- ✓ Ніколи не говори чоловікові, що тобі сказала твоя мама.
- ✓ Ніколи не говори своїй матері, що сказав тобі чоловік.
- ✓ Ніколи нікому нічого не говори про те, що відбувається в тебе вдома.

Обіймаючись із дітьми, дочкайтеся, доки вони відпустять вас першими. Ви ніколи не знаєте точно, скільки любові їм необхідно цієї хвилини.

ПРОБЛЕМИ ЗІ ШКІРОЮ В ЗИМОВИЙ ПЕРІОД

У зимові місяці шкіру обличчя, губ і рук «атакують» холод, поривчастий вітер, сніг, перепади температури. А в приміщенні епідерміс страждає від пересушеного опалювальними приладами повітря. Щоб зберегти здоров'я та красу шкіри, необхідно знати, з якими проблемами вона найчастіше стикається саме в казкову пору року.

КУПЕРОЗ ШКІРИ

Хоч купероз не є сезонною проблемою, саме взимку жінок найбільше турбує сильне почервоніння шкіри обличчя. Ця проблема з'являється через порушення кровообігу, розширення судин, зазвичай це передається спадково. У холодну пору року кровonosні судини стають тоншими, навантаження на них збільшується. Крім почервоніння шкіри, купероз може нагадати про себе появою капілярної сітки.

ЩО РОБИТИ? Виникненню куперозу найпростіше запобігти, ніж лікувати

його наслідки. Бажано почати підготовку завчасно, до холодів, для профілактики потрібно зміцнювати судини. Щоб підвищити їхню еластичність, зробіть акцент на контрастні вмивання, регулярно протирайте обличчя кубиками льоду, використовуйте креми з екстрактом кінського каштана, вітамінами С, РР, К. Ці речовини також зміцнюють стінки судин. А якщо купероз уже виник, перейдіть на косметику для чутливої шкіри, намагайтеся рідше вживати гостру їжу, вилучіть алкоголь, продукти з умістом кофеїну. Також ефективним буде використання домашніх масок. Картопляна маска: у блендері подрібніть одну сиру почищену картоплину і накладайте масу на проблемні зони на 10 хвилин. Після зняття маски обличчя можна протерти відваром ромашки (заваріть 1 ст. л. ромашки аптечної в 200 мл води, остиглий настій профільтруйте). Оливкова маска: візьміть 1 ч. л. оливкової олії, стільки ж ланоліну, для густоти додайте трохи крохмалу. Усе вимішайте до однорідної маси і нанесіть на чисте обличчя. Залиште маску на 15 хв. і обов'язково змийте теплою водою.

ТЬМЯНИЙ КОЛІР ОБЛИЧЧЯ

У зимові місяці шкіра обличчя може страждати від нестачі вітамінів і кисню. Ми намагаємося рідше виходити на вулицю в холодну погоду, щоб не замерзнути. Ми ховаємося від морозів в опалюваних, нерідко задушливих приміщеннях. Тому шкірні покриви втрачають сяяння, гарний рум'янець. Погіршується кровообіг епідермісу, через що шкіра стає сірою і млявою. Крім цього, нестача сонця призводить до стресу, який теж є одним із ворогів «квітучого» вигляду.

ЩО РОБИТИ? Для поліпшення кольору обличчя взимку перегляньте свій раціон харчування. У нього потрібно додати більше продуктів, багатих на вітаміни. Найважливішими для здоров'я і краси шкіри є вітаміни С, Е, групи В, РР та інші речовини. Регулярно вживайте в їжу жовті й оранжеві овочі, фрукти, злакові та молочні продукти. І намагайтеся пити більше чистої води!

ЛУЩЕННЯ І СУХІСТЬ

Зневоднення шкіри взимку – основна проблема, з якою стикається багато людей, особливо ті, у кого чутлива і суха шкіра. Такі шкірні покриви швидко пошкоджуються в холодну пору року, стоншуються. На них впливає як мороз і вітер на вулиці, так і сухе повітря в квартирі, офісі, громадському транспорті. Першим сигналом, що вказує на зневоднення шкіри, є лущення.

ЩО РОБИТИ? Для профілактики лущення потрібно ретельно живити і зволожувати шкіру. Однак зволожувальні засоби необхідно використовувати перед сном, а не перед виходом на вулицю. У складі живильної косметики повинні бути кістчкові й ефірні масла. Скраби та пілінги при сухості слід застосовувати якомога рідше. Обов'язково вживайте взимку горіхи, насіння й авокадо. Вони багаті жирними кислотами, необхідними для захисту шкіри від лущення.

ПОТРІСКАНА ШКІРА НА РУКАХ

Узимку для профілактики грипу та ГРВІ ми намагаємося частіше мити руки, через що шкіра покривається тріщинами. Це псує зовнішній вигляд рук, а також завдає відчутного дискомфорту. Шкіра тріскає ще й через нестачу вітамінів, різкий перепад температур, вітер. Живильні креми не завжди можуть впоратися із цією проблемою. Потрібно підійти до її вирішення комплексно, щоб зробити руки м'якими й ніжними.

ЩО РОБИТИ? Спочатку необхідно подбати про очищення шкіри рук, а вже потім – про її живлення, зволоження й захист. Для відлущування ороговілих частинок використовуйте скраби і пілінги хоча б раз на тиждень. Балуйте шкіру домашніми живильними масками. Для цього знадобиться картопля. Треба відварити її в мундірі, почистити, розім'яти, додати якусь олію або сметану. Така маска наноситься на руки на 20 хвилин. Шкіра стане м'якою і гладкою. Після миття рук обов'язково треба нанести крем з умістом воску, масла какао, вітаміну Е. Не забувайте носити рукавички!

ТРІЩИНИ НА ГУБАХ

Причини тріскання шкіри губ такі самі, що й при пересиханні обличчя. Однак основні фактори доповнюються тим, що на губах відсутні сальні залози, секрет яких міг би захистити ніжні

покриви. Також ми часто облизує губи у вітряну погоду, унаслідок чого з'являються тріщини. Шкіра губ стає шорсткою і через нестачу вітамінів. За наявності тріщин шкірні покриви червоніють і запалюються, з'являється лущення й інші неприємні симптоми.

ЩО РОБИТИ? Обов'язково використовуйте гігієнічні помади, бальзами для губ. На певний час відмовтеся від використання блисків, замість них вибирайте помади із щільними текстурами. Вони створять додатковий бар'єр для захисту від вітру і холоду. Важливо, щоб косметика не сушила губи. Робіть масаж губ і використовуйте живильні маски. Наприклад, прекрасно пом'якшує пересохлі губи маска із сиру і соку моркви (1:1). Протягом дня змащуйте тріщини на губах маслом авокадо, а на ніч нанесіть на губи мед або ж огірковий сік.

ЗАЇДИ В КУТОЧКАХ ГУБ

Крім тріщин, шкіру губ узимку можуть турбувати заїди, або ангуліт. Появу недуги пов'язують з різними причинами, переважно – з нестачею вітамінів групи В. У зимовий період авітаміноз загострюється, до сезонних провокуючих чинників відносять і зниження імунітету, переохолодження, постійне облизування губ. Заїди починаються з почервоніння куточків рота, наступна стадія ангуліту – поява гнійників.

ЩО РОБИТИ? Як і багатьом іншим зимовим проблемам, заїдам простіше запобігти. Профілактичний комплекс повинен торкнутися перегляду раціону харчування. Меню має бути різноманітним, з нього потрібно вилучити все гостре, копчене і солоне, а також алкоголь. Захищайте губи від вітру гігієнічною помадою. Для пом'якшення рекомендується змащувати їх медом. Народний засіб проти заїд – це протирання їх соком з листя кімнатної рослини каланхое. Якщо ж недуга не відступає, лікувати її необхідно засобами з антибактеріальними компонентами після отримання призначень від лікаря.

Підготувала
Олена Котлярова

1

Чим людина розумніша і добріша, тим більше вона помічає добра в інших.

2

Найтепліший одяг для серця – це доброта.

РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- Через додатки
для Android та iOS
- На SoundCloud
- В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорошко

Коректори
Людмила Шаповал
Ганна Борисовська

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 10.12.2018 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку:
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Свідцтво
про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 от 03.12.2003

НАША АДРЕСА

ВИВЧАЙМО БІБЛІЮ РАЗОМ!

Замовляй
безплатний
курс для себе
і своєї сім'ї

0 800 30 20 20
(*безплатно
з мобільних
та стаціонарних
телефонів України)

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Притчи Равби Іисуса» (рос.)
- «Еммануїл» (рос.)
- «Таємниці пророка Даниїла» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Дивовижні пригоди» (укр.)
- «Твоя подорож» (укр.)

УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ

- «Формула життя» (рос.)
- «10 вопросов к Богу» (рос.)

УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ

- «Когда любовь
возвращается домой» (рос.)

МОЛОДІЖНЕ ТОК-ШОУ

ЦЕ ТВІЙ ВИБІР

ЩОЧЕТВЕРГА О 22:00

НА ТЕЛЕКАНАЛІ «НАДІЯ»

